

INCZÉDI LÁSZLÓ

A HAZATÉRŐ GERLE

Sietve száll a gerle árnyas ligeten át,
Oly rég, hogy odahagyta édes kis otthonát.
Bejárt nagy messze földet, de visz is sok magot,
Hogy fognak majd örülni a pelyhes magzatok!

S odakiált, amint száll, hozzá a lombos ág:
Hová, háová, madárka! Mért sietsz úgy tovább!
Fáradt vagy? Elringatlak, s hús árnyal földlek el.
Éhes vagy? Rengő gallyam piros bogyót nevel.

Törzsem lábánál ott fut csörögve a patak,
Kristályvizét kínálja, oltsd véle szomjadat,
Partját beillatozzák a rózsák, violák -
Hová, háová, madárka, mért sietsz úgy tovább!

Hiába csalsz bogyóddal, s árnyaddal, lombos ág,
Hiába illatoznak a rózsák, violák,
Hiába hív üdülni kristályvizű patak,
Más táj felé feszítik a vágyak szárnyamat.

A messze kék hegyen túl, a csendes völgybe lenn,
Ott vár rám puha fészke a lomb sűrűjében,
Ott várnak rám epedve, kikért szívem dobog,
Édes hű párom és a pelyhes kis magzatok.

(1892/II. 143.)